

кото разпространяване на венерически болести [544], т. 5. Няма да обсъждаме доколко е достоверна тази хипотеза, понеже това не е от значение. Не е изключено, че за да прекрати отрицателните социални последици от вакхическата религиозна практика, западноевропейската църква от XV–XVI в. е принудена да се върне към предишния, аскетичен, суров стил на първоначалното християнство от XII в. Може би тази задача е била сред главните причини, предизвикали религиозната реформа, включително и строгите укази за безбрачието на духовниците. По-късно реформата е „отместена в миналото“ – в XI в. от н.е. и е приписана на „папа Григорий VII“, тоест на „папа Хилдебранд“ (Златно пламтящия“), а той, според нашата реконструкция, е само отражение на Андроник–Христос от XII в. Вероятно някои факти от известната ни днес „биография на Хилдебранд“ са попаднали там от още по-късни периоди през XIV–XV в.

Разбира се, унищожаването на „античния“ вакхически дионисиев култ дори с оглед на натрупалите се негативни социални последици (венерически болести и т.н.) не е било лесно – поради неговата привлекателност. Днес именно на „папа Хилдебранд“ се приписва огромното внимание, отделено на този проблем по време на религиозната реформа от уж XI в. Днес прехвърлят в XI в. вероятно от XV–XVI в. суровите заповеди за отстраняването на онези духовни пастири, които са продължили да водят брачен живот. Това решение предизвиква голямо вълнение, понеже почти всички римски духовни лица са женени. Както отбелязва Н. А. Морозов, „в тази трагична битка заради брачната институция, определила развитието на много исторически събития в Западна Европа, победена е (в резултат от непосредственото влияние на Евангелието от Матей) естествената страна на човешкото съществуване, а победител става суровият монашески аскетизъм, пък и самият декрет е свързан най-вероятно с разпространяването на венерическите болести сред тогавашните духовници и паствата им, иначе трудно можем да си обясним и оправдаем тази реформа“ [544], т. 5. Съпротивата е сломена, но след години борба.

Необходимостта от прекратяването на оргиастичния християнски култ води до създаването на инквизицията. С нейна помощ през XV–XVI в. са внедрени суровите реформи и в църковния, и в светския живот на Западна Европа. Ще отбележим, че ВАКХИЧЕСКАТА практика никога не се проявява открито в ИЗТОЧНОПРАВОСЛАВНАТА църква, по-конкретно в Русия. И затова в православната църква не е имало инквизиция. Може би западноевропейската църква е принудена именно под натиска от негативните последици от вакхическите богослужения да забрани дионисиевите оргии и да премине към по-сдържаната съвременна форма на култа.